

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

Vítame vás osvietení diváci pri dnešnom dokumente, „Theresa Neumann – breathariánka, ktorá žila z lásky k Ježišovi“, zo seriálu Medzi Majstrom a žiakmi.

Po viac ako 30 rokov Theresa Neumann nejedla ani nepila, prinášajúc tak svedectvo pravdy, že ľudské bytosti majú potenciál viesť zdravý a duchovne bohatý život zo Svetla Božieho bez potreby jedla. Poďme sa teraz spolu pozrieť do Nemecka okolo roku 1900 a objavme úžasný život Theresy Neumann. Narodila sa 9. apríla (dubna) 1898 krajčírovi Ferdinandovi a jeho žene Anne v Konnersreuth, v Bavorsku. Jej detstvo bolo sústredené na drobné práce okolo domu pod prísny ale láskavým kresťanským vedením jej rodičov. Vyrastajúc v skromnom dome ako najstaršie z 11 detí, snívala o cestovaní do Afriky ako misionárka.

10. marca (března) 1918 prepukol požiar v jednom z domov a ohrozoval celú dedinu. Tereza bola tam, aby pomohla zvieratám v stajni a potom sa pripojila k dobrovoľníkom, ktorí vytvorili reťaz na podávanie vedier na uhasenie ohňa. Po niekoľkých hodinách jej ruky náhle stuhli a ona spadla z podstavca, na ktorom stála, pričom utrpela vážne poranenia hlavy. Mala 20 rokov. Ako následok tejto nehody a série nasledujúcich pádov a chorôb nakoniec oslepla, ohluchla a ochrnula. Zdravá, mimoriadne silná a ťažko pracujúca Theresa bola pripútaná na lôžko. Napriek lekárskej liečbe sa jej stav nezlepšoval. Jej sen ako misionárky neočakávane skončil. Potom v roku 1922 Theresa prestala jesť kvôli vredom, ktoré sa objavili v jej hrdle. Prijímala len potravu v tekutej forme. O rok neskôr, po 4 rokoch slepoty náhle znovu získala zrak. A o 2 roky neskôr, v roku 1925 sa zo svojich chorôb zotavila úplne po 6 rokoch utrpenia. Toto bolo považované za zázrak a stalo sa to v prítomnosti Otca Nabera, ktorý si o tom napísal do svojho denníka: „Theresa opísala víziu veľkého svetla

a mimoriadne sladkého hlasu, ktorý sa jej pýtal, či si želá byť vyliečená. Theresa dala tú najprekvapivejšiu odpoveď, keď odpovedala, že pre ňu v tom nebude žiaden rozdiel, či bude vyliečená, alebo či zostane v rovnakom stave alebo či zomrie, pokiaľ to bude vôľa Božia. Tajomný hlas jej povedal, ‘že ten istý deň získa malú radosť; vyliečenie jej neduhov, ale že v budúcnosti aj tak bude musieť zniesť veľa utrpenia.’“ Len čo zažila túto víziu, bola Theresa schopná vstať, urobiť malé krôčiky a nakoniec dokázala znovu chodiť. Okrem toho predpovedala, že podľa vízie sa jej život dramaticky zmení po tomto zázračnom zotavení. V roku 1926 začala mať vízie Ježiša nepretržite až do svojej smrti v roku 1962. Keď vstupovala do týchto vízií, Theresa hovorila jazykmi, ktoré sa nikdy predtým neučila, ako napríklad latinčina rímskych vojakov. Počas vízie o Svätom Antonovi z Padovy hovorila po portugalsky. Keď zažila život Bernardette Soubirous z Lurd, hovorila provensálskym dialektom. Ďalšie jazyky zahŕňali hebrejčinu, gréčtinu a najčastejšie aramejčinu, každodenný jazyk

v Palestíne v časoch Ježiša.
Bolo to počas obdobia,
keď Theresa začala mať
vízie o pašijách Krista,
keď dostala stigmy,
najskôr vo forme rany
v blízkosti jej srdca.
Pochádzajúce
z gréckeho slova „stigma“,
čo znamená „znamenie“
alebo „značka“,
stigmy sú známe
ako telesné znaky
objavujúce sa spontánne v
„oblastiach zodpovedajúcich
ranám z ukrižovania Ježiša.“
Ďalšie znaky sa objavili
na jej rukách, nohách a hlave.
V tom istom roku
Theresa úplne prestala
prijímať potravu.
Od roku 1922
konzumoval iba tekutiny
a napokon
len niekoľko lyžíc vody
denne spolu s posvätenou
papierovo tenkou hostiou
veľkosti mince.
Ako sa správa šírila
mimo jej dedinu,
mnohí boli fascinovaní
jej schopnosťou
žiť bez jedla.
Ľudia odvažovali,
vrátane predstaviteľov cirkvi
ju prišli tiež pozorovať
a vykonali testy,
aby zistili, či to je pravda.
V jednom prípade,
keď ju dali pod
starostlivé pozorovanie
na určité obdobie,
s jej súhlasom a súhlasom
jej otca, profesor Ewald
a cirkevné authority
potvrdili, že skutočne žije
bez jedla.
Iný vedec,
Dr. Otto Buchinger
dospel vo svojej knihe

„Wirkliches und Wirkendes“
(Skutočné a možné) k záveru:
„Všetka časť našej vede
a jej metódam,
tu ale pracuje niečo,
čo vzdoruje
racionálnemu vysvetleniu.
Prípadá mi,
že v tomto prípade musíme
zjavne zanechať
pevnú pôdu
našej vedy a vstúpiť
do ríše parapsychológie,
záhady a mágie...“
V roku 1953
Theresa súhlasila ešte
s ďalším testom na dôkaz,
že nepotrebuje
jedlo pre život.
Bola daná na pozorovanie
medicínskych lekárov,
univerzitných profesorov,
a ďalších.
Pod prísahou uviedla
nasledovné vyhlásenia:
„Od Vianoc 1926
žijem úplne bez potreby
akéhokoľvek jedla a pitia.
...Po isté časové obdobie
som sa pokúšala prijímať
tekutú stravu, no musela
som ju všetku vyvrátiť
a tak som s tým prestala.
...Už od Vianoc 1922
až do dnešného dňa
mi prehltanie
(hostia zo Svätého Prijímania
je moja bežná okolnosť)
spôsobuje veľké nepohodlie.“
Vyslovila tiež
svoje presvedčenie,
že žije
„zo Svätého Spasiteľa,
On je vo mne.“
Toto presvedčenie
pochopil a potvrdil
Paramahansa Yogananda,
zakladateľ
Spoločenstva seba realizácie
v Kalifornii, ktorý ju

navštívil v roku 1935.
Vo svojej knihe
„Životopis jogína“
Yogananda napísal,
že sa vždy chcel
stretnúť s Theresou,
ktorú považoval za
„sväticu, ktorá neje“.
Keď sa s ňou nakoniec
stretol v dome
profesora Wurza
v Eichstatte, Yogananda
ju opísal ako ženu,
ktorá vyžaruje „auru
mieru a radosti.“
Aj keď v tom čase
mala 37 rokov,
„vyzerala oveľa mladšie,
oplývala
detskou sviežosťou
a šarmom.
Zdravá, dobre stavaná,
červenolíca a veselá“.
Keď súhlasila,
že odpovie na jeho otázky,
priznala, že nejedla nič iné
než posvätenú
hostiu z ryžovej múky
z „posvätných dôvodov“.
Vysvetľovala,
že dôvod, prečo bola
schopná takto prežiť,
bolo preto, že žila
z Božieho Svetla, na čo
Yogananda odpovedal:
„Vidím, že si uvedomujete,
že energia tečie
do vášho tela z éteru,
slnka a vzduchu.“
Ďalej povedal:
„Váš posvätný život
je každodennou ukážkou
pravdy vyslovenej Kristom.
‘Človek nie je živý
len chlebom
ale každým slovom,
ktoré vychádza
z úst Božích.’“
Vidiac, že tomu rozumel,
Theresa radostne odpovedala:

„Jeden z dôvodov,
prečo som dnes tu na zemi,
je dokázať,
že človek môže žiť
z neviditeľného Božieho
Svetla a nielen z potravy.“
Rozhovor s dvoma
z jej bratov odhalil,
že je veľmi milá a láskavá.
Spala iba jednu alebo dve
hodiny v noci
a napriek ranám
na jej tele ako výsledku
stigiem,
bola vždy energická
a veľmi aktívna.
Milovala tiež vtáky
a mnoho katolíckych
veriacich bolo vyličených
z vážnych chorôb
vďaka jej modlitbám
a liečivému požehnaní.
Po stretnutí a dosvedčení
jej jedinečného
životného štýlu
života „z neviditeľného
Božieho Svetla“, jej tranzu
a týždenných stigiem,
ktoré sa objavovali,
zatiaľ čo prežívala
Kristove pašije,
Yogananda povedal:
„...jej zvláštny život
je zamýšľaný Bohom,
aby znovu uistil všetkých
kresťanov o historickej
autentickejši Ježišovho
života a ukrižovaní
zaznamenanom v Novom
Zákone, a aby dramaticky
ukázal večne živé puto
medzi galilejským Majstrom
a jeho oddanými.“
Carl Strater,
ktorý na rozkaz
Biskupa z Ratisbonne
študoval a skúmal
život Theresy, dospel
k podobnému záveru:
„Dôležitosť pôstu

Theresy Neumann je...
aby svet pochopil,
že Kristus je prítomný
v chlebe Eucharistie
a že prostredníctvom
Svätej Eucharistie,
môže byť zachovaný
fyzický život.“
Ako mohla žiť bez jedla?
Čo ju živilo
a poskytovalo jej
potrebnú výživu?
Počas diskusie
na medzinárodnom stretnutí
s členmi našej asociácie
sa Najvyššia Majsterka
Ching Hai dotkla témy
breathariánstva
a vysvetlila, ako je možné,
že Theresa bola schopná žiť
bez jedenia potravy.
Len pár ľudí
sú skutočne pránickí ľudia,
a nejedia vôbec nič.
Oni dokonca ani nepijú.
Žijú na slnečnom systéme.
Alebo na vzduchu, na čchi
zo zeme alebo z lesa,
zo slnka a vzduchu.
Využívajú toto všetko.
Alebo žijú z lásky.
Len z viery.
Niektorí ľudia ako
Tereza Neumannová, áno,
ona žije z lásky k Ježišovi.
Po viac než 36 rokov
Theresa vložila
celú svoju vieru a oddanosť
v Ježiša Krista,
žijúc výhradne zo svojej
lásky k Ježišovi,
bez potreby jedla.
V čase, keď zomrela
v Konnersreuthe v roku 1962
ju navštívili tisíce ľudí
z celého sveta
a dosvedčili
jej unikátny život bez jedla,
ktorý závisel
iba na výžive od Boha.